

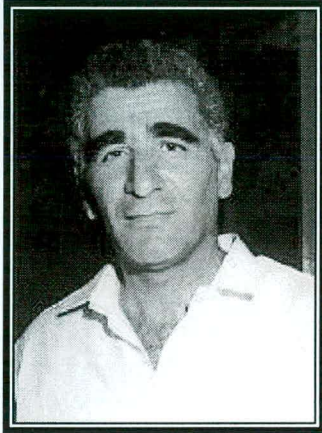


ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סמל ראשון יגאל רחובי ז"ל



בן שפרה וניסים
נולד בקרית אתא
בתאריך כ"ו באלול תש"י, 8/9/1950
התגורר בירושלים
התגייס במאי 1968
שרת בחיל הלוגיסטיקה
נפל בעת מילוי תפקידו
בתאריך ט' בשבט תשנ"ה, 10/1/1995
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 21 קבר: 3
הותיר אחריו אישה, שני בנים, בת, הורים,
שלושה אחים ושתי אחיות

בן 44 בנפלו

קורות חיים

בן שפרה וניסים. נולד ביום כ"ו באלול תש"י (8.9.1950) בחיפה. כשהיה בן חמש עקרה המשפחה לקיבוץ עין כרמל, שם גדל והתחנך. יגאל נטל חלק בפעילויות ספורט וחברה והשתתף בטיולים ברחבי הארץ עם חבריו. בתום לימודיו התיכוניים יצא לשנת שירות בקיבוץ נווה אור, במסגרת גרעין של בני קיבוצים.

בראשית מאי 1969 גויס יגאל לשירות חובה בצה"ל ויחד עם חבריו לגרעין התנדב לסיירת "שקד". במהלך שירותו, בתקופת מלחמת ההתשה, עשה תקופות ארוכות לאורך תעלת סואץ והשתתף בפעולות מעבר לגבול ירדן שבערבה, שחלקן עדיין אסור לפרסום. בקיץ 1970, במהלך פעולה בגבול ירדן, נפצע יגאל. בעקבות הפציעה ותקופת ההחלמה הארוכה שבאה בעקבותיה, נאלץ לעזוב את הסיירת ולהצטרף לחיל התחזוקה, שם גם עברה עליו מלחמת יום הכיפורים. בתום שירותו הצבאי עזב את הקיבוץ, עבר לחיפה והשתלם בקורס למורי נהיגה. שלוש שנים לאחר מכן, בספטמבר 1976, נישא לזהבה ויחדיו שבו לקיבוץ.



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

יגאל עבד במטעי הבננות ובמקביל השתלם בקורס לעובדי מוסך. חמש שנים עברו עליהם בקיבוץ ובמהלכן נולדו שני בניהם - אורן ותומר. מן הקיבוץ עברו לקרית אתא ומשם, לאחר שנתיים, עברו לגבעת זאב שאך הוקמה, ונמנו עם ראשוני המקום. כאן, בשנת 1989 נולדה בתם - מיכל. יגאל עבד כמורה לנהיגה. כחמש עשרה שנה עסק בהוראת הנהיגה והעמיד דורות של נהגים זהירים. הוא השתלם בקורסים מקצועיים רבים, כגון, קורס מכונאות רכב וקורס קציני בטיחות בתעבורה. יגאל ניחן בקסם אישי מיוחד במינו ומשך אליו חברים רבים. הוא שמר על קשר חם עם חברי הגרעין מנווה אור שהנהיגו מפגשים משפחתיים מדי שנה, ועם חבריו לסיירת. הוא היה אדם שקול ומחושב, בעל חוש הומור מופלא, רקדן מעולה, ובמסיבות בין החברים היה תמיד במרכז המעגל. יגאל השרה סביבו אווירת רוגע ושקט נפשי, ונהיגתו השקולה והזהירה היתה לשם דבר בקרב מכריו.

גיסו, דוד עזרא, אמר: "אדם בררני אני - שמקציב לעצמו קומץ קטן ביותר של חברים, ואתה היית ראש הנבחרת". ומוסיף חברו-שכנו ברוך בק: "יגאל היה לי יותר מאשר חבר טוב, הוא היה גם שכן מצוין. העבודה המשותפת בגינה היתה לא יותר מאשר תירוץ כדי להגיע מהר להפסקת הקפה ולפטפוטים. הוא היה גם עמית למקצוע ולמשחקי הטניס בשבת". בשרתו במילואים היה יגאל מדריך נהיגה בחיל התחזוקה.

ביום ט' בשבט תשנ"ה (10.1.1995), בהיותו בשירות מילואים, נפל יגאל בעת מילוי תפקידו בתאונת דרכים. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל. בן ארבעים וארבע היה בנופלו. השאיר אחריו אשה - זהבה, שני בנים - אורן ותומר, בת - מיכל, הורים - שפרה ונסים, שלושה אחים - חיים, יעקב ויורם ושתי אחיות - זהבה ורחל.

במכתב ניחומים למשפחה כתב הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק: "יגאל ז"ל מתואר על ידי מפקדיו כחייל הראוי לשבח, משכמו ומעלה, בעל רמה אישית גבוהה. הוא היה חייל רציני, מקצועי וחרוץ, אשר היווה דוגמה אישית לסובביו". והוסיף וכתב מפקד היחידה: "יגאל היה מן הטובים והמנוסים שבמדריכים הוותיקים, המצטיינים, האחראים והרציניים שיש בבסיס ההדרכה. תמיד כשנקרא למילואים הגיע רציני, מסור לעבודתו, הקפיד על כללי הבטיחות והיה מסוג המדריכים שידעת שניתן לסמוך עליו". מתוך דברים שכתבה בתו, מיכל, כחודש לאחר מותו, כשהיתה בת חמש: "אבא יודע לצייר עפיפון/ אבא יודע ללמוד בחשבון./ אבא יודע לספר לי המון, / לשחק אתי בדברים, / לטייל אתי טיולים/



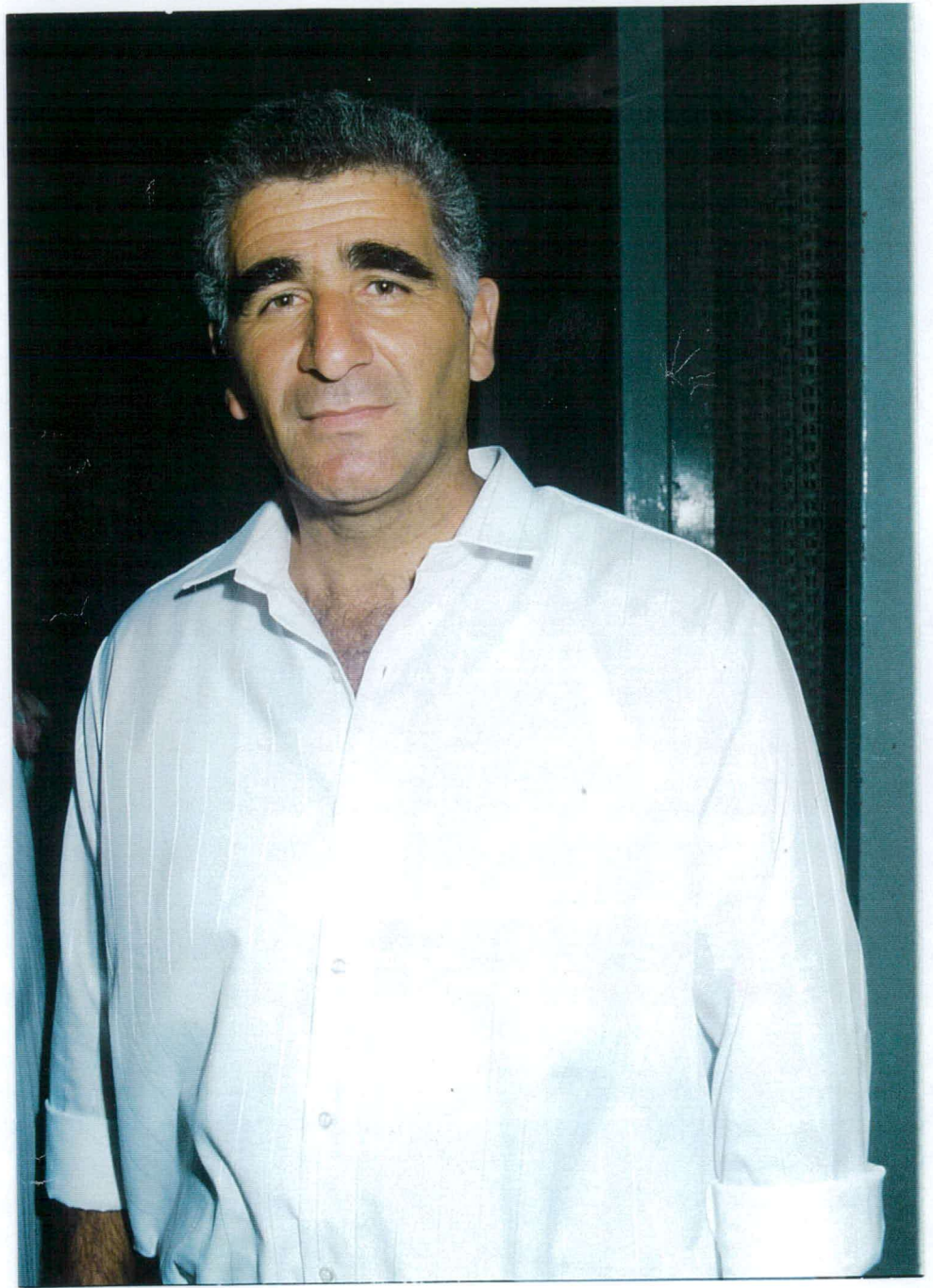
ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

לצייר אתי ציורים... " ומתוך הדברים שכתבה רעייתו: "היינו באותו ראש, בילינו ואהבנו חברה. היו לנו המון חברים אתם טיילנו, נפגשנו, רקדנו ושרנו. ואתה, אמנם קצת מרובע וסגור, אך תמיד ניתן היה לראותך נהנה, בשקט שכל-כך היה אופייני לך... בדמותך התגלמו החוזק והבריאות".





רחובי יגאל ז"ל

יגאל רחובי ז"ל

יגאל ז"ל נולד בקרית אתא ביום 8.9.50, להוריו שפרה וניסים רחובי. ימי ילדותו עברו עליו בחיפה ובהיותו בן 5 עקרו הוריו לקיבוץ "עין כרמל" ומשם ואילך גדל כקיבוצניק לכל דבר. בהיותו בן 17 סיים את לימודי התיכון במשק ויצא לשנת עזרה במסגרת גרעין בני קיבוצים, לקיבוץ "נוה אור", שם התגבש גרעין בני קיבוצים בני מחזורו שבאו אתו לשנת העזרה ויחד כגרעין התגייסו רובם כעבור שנה לסיירת "שקד". יגאל שרת בסיירת "שקד" בימי הזוהר שלה, ובמסגרת השירות בסיירת שהה תקופות ארוכות לאורך התעלה במלחמת ההתשה, והשתתף בפעולות מעבר לגבול ירדן שבערבה, שחלקן אסור בפירסום גם כיום. בקיץ 1970 במהלך פעולה בגבול ירדן, נפצע יגאל. בעקבות הפציעה ותקופת ההחלמה הארוכה שבאה בעקבותיה, נאלץ יגאל לעזוב את הסיירת ועבר הסבה לחיל תחזוקה. שם גם עברה עליו מלחמת יום כיפור. עם סיום שרותו הצבאי עזב יגאל את הקיבוץ, עבר לחיפה ושם למד וסיים בהצלחה קורס מורי נהיגה. כעבור כ-3 שנים, בספטמבר 1976 נישאנו ויחד חזרנו למשק, שם עבד יגאל במטעי הבננות ובמקביל עבר קורס עובדי מוסך. חמש שנים עברו עלינו בקיבוץ במהלכן נולדו בנינו אורן ותומר. כעבור 5 שנים עזבנו את המשק ועברנו לקרית אתא ומשם כעבור שנתיים עברנו לגבעת זאב שרק הוקמה, ואליה הגענו עם ראשית האיכלוס, שם גם נולדה לפני 6 שנים בתנו מיכל. יגאל עבד כמורה נהיגה ומאז ועד היום בו נהרג, כ-15 שנה, עסק בהוראת הנהיגה והעמיד דורות רבים של נהגים זהירים. יגאל היה בעל קסם אישי מיוחד במינו ומשך סביבו חברים רבים, שמר על קשר חם עם בני הגרעין מנוה אור שהנהיגו מפגשים משפחתיים כמעט מידי שנה, וכן על קשר חם עם חבריו לסיירת.

1
2
3
4
5 יגאל היה בחור שקול ומחושב, בעל חוש הומור מופלא, רקדן מעולה
6 ובמסיבות בין החברים היה תמיד במרכז המעגל, בין אם בריקודי עם ובין
7 אם בריקודי שנות ה-60 ואחרים.
8 השרה סביבו אוירת רוגע ושקט נפשי ונהיגתו השקולה והזהירה היתה שם
9 דבר בקרב מכריו.

10 ב-10 השנים האחרונות שרת כמדריך נהיגה בחיל התחזוקה בבה"ד 6, וכך
11 במסגרת שירות מילואים שיגרתי מיני רבים, בבוקר ה-10.1.95 בדרכו
12 למילואים, נהרג בתאונת דרכים קטלנית בכביש גבעת זאב - בית-חורון,
13 ביחד עם חברו הטוב ניסן זורבצ'י, שיחד עמו ועם שני חברים נוספים
14 הקים שניים קודם לכן את בית הספר לנהיגה "רמות" שבשכונת רמות
15 בירושלים.

16
17 נסיבות התאונה לא ברורות לנו עד היום, והיכו בהלם את כל מכריו,
18 חבריו, בני משפחתו הקרובים ורבים מתושבי ירושלים שהכירו הן אותו
19 והן את ניסן מעצם מהות עבודתם, ומהיותם דמויות מוכרות להרבה מתושבי
20 העיר.

21
22 קשה לדבר על יגאל בלשון עבר שכן מראהו שפע חוסן ובריאות והתאונה
23 נראית כל כך מיותרת ובלתי הגיונית. אך למרבה הכאב והצער הוא איננו
24 עוד אתנו וכל שלנו נותר הוא להנציח דמותו האהובה כפי שהיכרנוהו
25 וכפי שהכירוהו עשרות ומאות חברים וידידים, בתמונות, במילים
26 ובסיפורים.

27
28 אשתו - זהבי רחובי
29
30
31

פיקוח על התורה

הוא יאמר כחוק

של מלך.



לפניו ליהי



2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30

יגאל שלי, (10.2.95)

אהבנו, צחקנו, כעסנו ולעיתים רבנו.
אחד על השני ירדנו, אך תמיד התפיסנו.
היינו באותו ראש, בילינו, ואהבנו חברה.
היו לנו המון חברים אתם טיילנו, נפגשנו, רקדנו ושרנו
ואתה, אמנם קצת מרובע וסגור,
אך תמיד ניתן היה לראותך נהנה
בשקט שכל כך היה אופיני לך.
היית אלוף הרקדנים.
היית - זאת מילת המפתח שכל כך לא נתפסת,
והרי בדמותך התגלמו החוזק והבריאות.
לא מלחמה, לא מחלה - סתם כך, נקטפת, באמצע החיים
באופן כל כך מנוגד לעצם מהותך.
והמוח לא מעכל, והלב מסרב לקבל
את המציאות החדשה, המרה
שהותירה אותנו מיותמים והמומים, כואבים ומחפשים,
אולי נפלה טעות, אולי פתאום תשוב.
ונותרה ריקנות איומה,
ואתה חסר לנו, חסר נורא -
וארון הבגדים, המחבט המיותם,
ונעלי הטניס החדשות שטרם הספקת לשחוק.
אך האמת חוזרת וטופחת על פנינו
במלוא עוצמתה הכואבת,
ובראש מתנגנות המילים שוב ושוב:
הוא לא ישוב, הוא לא ישוב.....

(13.2.95)

ואולי לא היו הדברים.....

ב-05.30 צלצל השעון.

קמת, לבשת מדים, הכנת כוס קפה.

גם אני קמתי, עוד בוקר שיגרת,י

להכין סנדויצ'ים לילדים ולשלוח כל אחד לשיגרת יומו.

ב-06.10 פתחת את הסורג.

אם ניסן יתקשר תגידי לו שעליתי.

נשיקה, נסיעה טובה ואל תשכח להביא פירות,

הבית ריק.

נראה אם אמצא בדרך, אולי ברמלה, להתראות.

....

באוטובוס, בדרך לעבודה,

מבעד להמולת הנוסעים, הבזקי חדשות:

תאונה קטלנית... הכביש חסום... הנהגים מתבקשים...

ולא ידעתי, לא שיערתי, כי בזו הידיעה חרב עולמי.

ב-11.00 הופיע המבשר

שכן טוב וחבר, ועמו נציגי צה"ל במדים.

לא היה צורך במילים.

ועכשיו,

אתה חסר לכל כך הרבה אנשים:

אתה חסר לחבריך מורי הנהיגה המחפשים פניך בכבישים,

ומי יפיח חיים במכשיר הקשר של בית ספר רמות,

מי יספר בדיחות ויקבע הפסקת קפה או מפגש לארוחות.

אתה חסר לחבריך במגרש הטניס בריצתם עם המחבטים,

אתה חסר לחבריך לגרעין - במפגשים השנתיים,

אתה חסר לחבריך ביחידת המילואים - בחלוקת המשמרות וארגון הטרמפים,

אתה חסר לחוג חברינו הקרובים במפגשים השבועיים

בערבי השירה בין כוסות הבירה והשירים,
אתה חסר לנו, בני משפחתך הקרובים האוהבים.
הפכנו מיותמים.

שוב לא נראה דמותך סובבת בין החדרים,
עובר לגינה וגוזם השיחים והעצים,
מחליף מילה ושיחת חולין על מיטת הנדנדה בגינה עם השכנים,
ואיך נקיים בלעדיך כינוסים משפחתיים,
סתם אחר צהרים של שבת אצל ההורים,
ומה נעשה בבוא החגים, ימי הולדת ושאר ארועים?

וביתך בגבעה כבר לא ריק,
הוא הומה אורחים, חברים מהווה הקרוב ומימים רחוקים,
וכולם בוהים זה בזה ותוהים,
הנכונה השמועה או שמא חלום בלה?
והבאים, לא בידיים ריקות מגיעים,
עמוסי מיני מאכלים, עוגות, משקאות ופירות,
אותם ברמלה כבר לא תוכל לקנות.

ותמונות שהגדילו חבריך - לנגד עינינו ניצבות,
וממחישות את מלוא גודל האסון
שאט אט מחלחל בלב כל,
זו מציאות, לא חלום.
הצטרפנו למשפחת השכול.

לרב'

צמד חברים, הרכב כל כך לא מתקבל לאלה המכירים
אך למרות הכל לא נפרדים.
האחד דייקן שקול ומחושב,
מקפיד על קלה כחמורה ומופיע לכל פגישה "על הדקה".
חברו, מפוזר ומעט "מרחף", אדיש כמעט,
נדמה כי המצאת השעון טרם הגיעה עדיו.
אם קבעת אתו פגישה לכל מטרה,
היה סמוך ובטוח כי בשעה היעודה יהיה עסוק מן הסתם במשימה שונה.
על לשונו כהרף עין יצוץ תרוץ ידוע,
וחיוכו ממס כל לב ומיטיב לשכנע.
זה - רציני ומעט חמור סבר,
לא בנקל תוכל לשכנעו לדבר קונדס
או להיסחף בספונטניות לדבר הבל,
אך יחד עם זאת בעל חוש הומור מופלא ומיוחד במינו,
הנוגד לכאורה את מראה דמותו,
ורעו - נדמה כי נולד עם הבעה נצחית של חיוך.
דבר לא יזיזו משלוותו, וכאילו כל הזמן שבעולם עומד לרשותו.
מה היה משותף לאלו השניים הרעים?
לאלוהים פתרונים. אך הם דבקו זה בזה בחברות אמיצה
שהתחזקה לה עם השנים.
בלי טלפון לסיום היום לא נעמה שנתם,
ומי שהאזין הבין שכל קבי הדיבור שירדו לעולם -
אליהם ירדו ולא לזולתם.
בישיבה בסלון עם רגלים פשוטות קדימה,
והמולת הבית סביב מעולם להם לא הפריעה,

והפליגו בשיתותיהם אודות תוכניות לעתיד וסתם רכילויות,
 על עבודתם, נשותיהם ושאר זוטות.
 ולא נחה דעתם של אלה שני החברים,
 עד שלפני שנה כעת חיה,
 הגשימו חלום ישן אודות נסיעה,
 את המזוודות ארזו וטסו לחו"ל,
 ונהנו עד מאוד שני הרעים באותו הטיול,
 וחזרו מלאי חוויות ודעתם נחושה,
 להמשיך הלאה ליעד אחר בשנה הבאה.

אך שיטה הגורל בהם ובמשפחותיהם,
 ובמלאת שנה לזה הטיול המופלא -
 יצאו השניים לשירות מילואים שיגרתי לכאורה,
 וכשם שבחיהם ועבודתם לא נפרדו
 כך בנסיעתם לאלו המילואים לנצה גורלם זה בזה קשרו.

ומה בדיוק שם קרה באותם רגעים גורליים?
 מן הסתם לא נדע לעולם.
 את סודם לקחו עמם שני אלה, היקרים.
 בחייהם ובמותם לא נפרדו הנאהבים והנעימים.

להק"י

(אם יאת וינסן מרקצ'יו זיו)

טויק שפּרעק אונס אַלס
פּאַרעם אַלס אַלס
אַלס אַלס אַלס

1

2
3
4 מיכל על אבא

5 אבא אבא אבא שלי, אבא אבא אבא שלי

6 אבא שלי איך שצייר איתי

7 ואיך ששיחק איתי

8 לפעמים מספר סיפורים

9 לפעמים איתי שר שירים

10 לפעמים משחק ומטטיל אתי הרחק

11 ללונה פרק לוקח הוא אותי.

12
13 חברים הבנים בונים לי בית מלגו

14 כולם משתפים אותי במשחקים

15 ותמר נהיתה שולם איתי

16 אבל זה לא עוזר כי אבא עדיין לא חי

17 אבא יקר וחמוד

18 אמא הכי יקרה בעולם ואבא אותו הדבר

19
20 (15.1.95)

21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

א ב א

אבא אבא אבא היקר שלי, היקר שלי
אבא אוהב אותי מכל הדברים
הוא אוהב אותי מאנשים אחרים
משחק אתי גם לפעמים
ומספר לי גם המון סיפורים.
כיף אתו,
אבא אבא אבא חמודי
אבא חמודי.

אמא שהיא רק הולידה אותי
ואז הייתי גרגיר קטן קטן
עד שהתחלתי לגדול ולגדול ולצמוח
והייתי ממש לפרח.
כשאבי רק ראה אותי גדלה
הוא התחיל להשתגע עלי
ופתאום ראה מולו בת קטנה
שהיא תהיה רק שלו ושל אמא
ואז מה קרה?
הילדה התחילה לעשות דברים,
לשחק ולצייר המון ציורים.
ואז איזה פלא לילדה, גדלה וגדלה
עד שנהיתה בגן חובה

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

אבא אבא אבא שלי
אבא יקר וחמוד.
אבא שלי אהבתי אותך
כמה ש ש ש ש אהבתי אותך.

שיחקתי איתך ולקחתי אותך להרבה להרבה מקומות.
גם אתה לקחת אותי,
סיפרת סיפורים ושרת לי שירים.
ואז אהבתי אותך,
אהבתי אותך ושיחקתי איתך,
כמה שאהבנו שנינו

ואז פתאום הופיע גמד
ואהב אותי מאוד
זה לא גמד, זה לא מפלצת,
זה רק אבא שלי.
אבא אבא יקר מכל דבר,
מכל דבר בעולם.
אהבתי אותך ושיחקנו ביחד
והיה לנו כיף
והיה לנו כיף
עם אבא אבא שלי.
וגם לי היה כיף
וגם לו היה כיף
עם אבא אבא שלי.

שיר על אבא

1
2
3
4
5 אבא אבא, אלוהים איך להתגבר על החיים בלי אבא.

6 זה ממש היה לנו כיף ביחד.

7 בין הרים ובין סלעים טיילנו,

8 הוא הסיע אותי למקומות רבים

9 והיה לנו כיף שם במיוחד עם אבא.

10 היה לנו כיף ועכשיו הוא מת.

11 אבא אבא, אבא אבא,

12 אלוהים איך להתגבר על החיים.

13
14 אבא שלי הוא יקר לי,

15 אבא שלי הוא יקר.

16 עכשיו הוא מת לי ממילא

17 בדרך למילואים.

18 וכשאמא סיפרה לי את זה

19 הייתי עצובה.

20 בכיתי וקצת התגברתי,

21 ופתאום זלגו מעיני דמעות

22 והתחלתי לבכות.

23 לא הבנתי כבר מה זה האורחים.

24
25 הבנים הכינו לי בית עם רובוט

26 שמחזיק משהו ביד, והיה לנו כיף.

27 תמר וטל נהיו חברות שלי טובות טובות,

28 הכינו לי ציורים וגם אהבו אותי כולם

סיפור על אבא

אני זוכרת שאני ואבא לפעמים שיחקנו ביחד

והיה לנו כיף.

הוא סיפר לי סיורים,

והיה לנו כיף.

הוא סיפר נחמד, והיה לנו כיף

ושעשע אותי נורא.

אנחנו הלכנו לנחל דוד

אנחנו הלכנו לנחל עמוד

והלכנו לעוד מקומות רבים,

והיה לנו שם כיף.

ועם אבא, אבא עשה את כל החיים.

ואמא היתה נורא טובה,

וגם אבא כמובן,

והלכנו יחד לבריכה וליים

ולסבא ולסבתא ולדודים וגם לשכנים,

ועשינו לו יום הולדת טובה

(מיכל, 29.1.95)

א ב א

אבא יודע לצייר עפיפון

אבא יודע ללמוד בחשבון.

אבא יודע לספר לי המון,

לשחק אתי בדברים,

לטייל אתי טיולים,

לצייר אתי ציורים.

אבל אהבתי את אבא,

בלי אבא לא יכולתי לעשות שום דבר.

את אבא אני רוצה

אבל אבא כבר מת.

אני רוצה שהוא יהיה בחיים, אבל זה לא אפשרי.

אני יודעת שנשמתו של אבא למעלה

אבל עדיין זה לא טוב,

כי אבא עדיין לא בחיים.

(מיכל, 11.2.95)

אבא אבא היקר שלי,

אהבתי אותך מאוד.

נסענו לטיולים ביחד,

שיחקנו במשחקים ביחד,

ועכשיו אתה מת.

מתגעגעת אני אליך מאוד.

אני רוצה אותך מאוד.

היננו בקבר שלך, אתה יודע?

עטרנו אותו בזר פרחים,

ועכשיו - מה לי, מה לי בלעדיך.

סיפרתי לך סיפורים ושירים בקבר

(מיכל, 20.2.95)

מכתב על ימי 101
של ימים, של ארץ ושל
של ארץ - 101
של ארץ

9.2.95

שלום יגאל!

תרשה לי תחילה להיות קצת אנוכי ולדבר על עצמי.

אדם בררני אני - שמקציב לעצמו קומץ קטן ביותר של חברים ואתה הית ראש הנבחרת. השארתי אותי נטוש ומיותר, בודד באפלה - אדם שבכל נפשו מתנגד לקבל את המציאות המרה והלא תאומן. אני צועק את שמך בכל כוחי בשבילים החשוכים כשאיש אינו בסביבה - מדוע? אינני יודע - פשוט אינני מסוגל לעצור את היצר המשתלט מידי פעם בפעם.

נהוג לבקש סליחה ומחילה מיקירים ברגעים קשים כאלה.

בפניך, יגאל, אני מכה על חטא ונותר עם רגשי אשמה על כך שמעולם לא אמרתי לך עד כמה אהבתי אותך. אומרים לי במשפחה שאתה ידעת כל כך ואני חי בתקווה שאכן זה נכון.

בכל זאת - חבל שעוד לא אהבנו די.

מה עשית - ידידי היקר? אדם חרוץ, מסודר, אחראי, אשף התכנון ומלך הכביש - איך גרמת לתדהמה שהמוח מסרב לעכל?

אני עוד רואה אותך מול עיני - החיוך הנצחי, חוש ההומור והבדיחות שלי ואתך בכל תנועה מצחיקה.

דאגת תמיד לעתיד - לבריאות ולחינוך המשפחה - לצרכים של זהבי, הילדים וכל המשפחה. בעצם הצלחת, יגאל - סידרת את כולם - תרתי משמע.

חלמת תמיד לאחד את המשפחה וגם בזאת הצלחת. כעת כולם פוקדים את ביתך אך חסר רק אתה - הסדרן הצנוע שאינו טורח להופיע כדי להתגאות בפרי מעשיו.

איש נפלא אתה, יגאל - חכם ונבון, עמוד התווך והכל יכול - המוכן תמיד להושיט יד לעזרה - הפרח הגדול והזקוף בגינת המשפחה. זהבי, אורן, תומר ומיכל נותרו אילמים והמומים מהכאב האדיר והבלתי נסבל. אליהם

1
2
3 מצטרפים, באותה מידה, הוריקן נסים ושפרה והאחים - חיים, זהבה, יעקב,
4 יורם ורוחי.

5 ובעצם זו רק תחילת הרשימה האדירה. קרובי משפחה וחברים רבים - לא
6 סתם קרובים ולא סתם חברים - אלא כאלה שהיית חלק בלתי נפרד מחייהם -
7 יושבים יחדיו ובוכים, ללא בושה, מתוך אהבה אמיתית ואינם מוצאים דרך
8 - כיצד להמשיך, כיצד להסתגל, כיצד לבצע - משימה בלתי אפשרית?

9
10 תקצר לשוני מלהביע את הכאב של אבא ואמא, של ביתך בגבעה, של קרובים
11 יקרים וחברים יקרים.

12 מתוך הדממה שידרת זעקה לכל עבר, וההמון עומד מלכת בכדי להצדיע לך -
13 איש גדול.

14 נותר לנו כעת להתאחד ולעזור אחד לשני - כמו שהיית רוצה.
15 נעזור לכם - זהבי, אורן, תומר ומיכל - נעמוד לצידכם בימים קשים אלה,
16 נחזק אותכם בהמשך ונהיה תמיד בקירבה ועל המישמר.

17
18 לכאן נמשיך לבוא, יגאל, כי אין לנו לאן ללכת. כאן נוכל תמיד להיות
19 קרובים אליך, לדבר אתך ולספר לך דברים טובים.
20 לא ניפרד ממך כי אתה נמצא אתנו ואתה תישאר חלק מחיינו - תמיד.
21 היתרון אתך יגאל, כי אנחנו כנראה נזדקן - אך אתה תישאר צעיר לנצח,
22 מונצח בזכרוננו - עטור בצל"שים!

23
24 נזכור אותך לעד, יגאל, ונחזור לכאן - שוב ושוב.

25
26 שלום ולהתראות, דוד
27
28
29
30
31

יגאל:

(במלאת 30 יום לאותו)

קמנו בבוקר כולנו רעננים
בלבנו נשמחה, רוצים
לנסוע למרחקים,
נסענו כולנו לטייל,
ולאחר ימים ספורים
איבדנו חבר.
מי היה יודע
מי היה מנער
נבכעוד טיול כזה
לא תרכז איתנו לה'כלל,
העיניים הגבות תיו הפנים
איתנו נמורים לעולמים
והטיול ההוא נמסיבה היתה,
כמסיבת פרידה לך חבר,
אותנו עצבת לא יכולת להשאיר.
קננה קננה לתאר אדם יוצא לו
בבוקר ולעולם לא חוצר.
ובטיול ההוא המבט והעניים העמוקות
איתנו ינארו לעד.
כי חבר היית
ועכשיו אתה איננו
נפגע חיה, נצקחה מאיתנו.
ובלבנו חלל.

משפחת שורץ